

РІДНА ЗЕМЛЯ

Рано – вранці сонце встало,
Уклонилося землі,
Ніжно хмари цілувало
Й усміхнулося мені.

Як я можу не любити
Землю цю, в якій живу?
Я не дам її зганьбити
Україну дорогу.

Хоч нападнику не спиться:
Хоче знищити наш край.
Там, де жито колоситься,
Воїне – оберігай !

Знищимо ми терористів,
Проженемо із землі:
Безліч маємо танкістів,
Є у морі кораблі.

Є в нас віра, є в нас воля –
Сильна нація у нас.
Україну добра доля
Хай чекає повсякчас.

А тоді у кожну хату,
В кожну шпарку і вікно
Прийде радості багато,
Бо ми переможемо.

Хай живе земля чудова,
Моя рідна сторона !
Рідна українська мова
Вічно житиме вона !

УКРАЇНА - МАТИ

Тільки мовить слово
Наша люба мати,
Як про Україну
Змусить нас згадати.

Колоситься в полі
Українським жито,
В українським домі
Діти сплять сповиті.

А у нашім домі
Дружба і любов,
І до нас лелеки
Прилітають знов.

В нашій Україні
Сумно не буває,
Бо вітерець ніжний
На скрипочці грає.

ОХ КАЛИНО ЗОЛОТАЯ

Ох калино золотая,
Соловей співучий,
Біль нестримний серце крає
В ясний день квітучий.
Проводжає із журбою
Солдата дівчина,
В неї коси золотії,
Губи, як калина.
Гіркі сльози проливає:
- Не тужи, благаю!
Калинонька розцвітала
Ти ще молодая.

УКРАЇНА

Всміхнеться калиновими вустами,
Промовить слово – лине до землі,
І голос солов'їний, як у мами,
Співає незгасаючі пісні.

Торкнеться так приємно і чудово,
Розквітнуть маками поля:
То розпочне як пісню калинову,
То задрімає матінка–земля.

Така країна золотої мрії:
Про неї слово лине до небес,
Збуваються тут геть усі надії,
Багато тут незвіданих чудес.

ФОТО МИНУЛИХ ЛІТ

Серед забутих сторінок,
Серед книжок давнього віку
Лежить заплетений вінок –
І фото, вже забуте світом.

І мертва тиша навкруги
Поволі тихо заповзає,
І мертві тут стоять книжки –
Ніхто давно їх не читає.

Давно немає тут життя:
Знання у книгах догоряють,
Їх непередані знання
Від книг поволі відлітають.

У книзі фото давніх літ,
Давно вже пилом припадає,
І фото - це вітри нічні
Від книг поволі віддаляють.

ЧАРІВНА ПРИРОДА

У садочку зацвіла калина,
Бо радіє рідна Україна.
Крапелька роси впадає в серце,
І біжить із гір швидке джерельце,
Соловейко у садочку мрійно,
Заспіває пісню мелодійно –
І неначе то душа співає,
Мабуть радість серце омиває.

ЛІЛЕЯ

Садок розквітне, коли всміхнеться сонце,
І зорепадом вкрасується земля,
Бо садова лілея, як троянда:
Дарує радість, усмішку щодня.
Відтінок у неї жовтогарячий –
Промінчик сонячний у ньому бачим.

УКРАЇНА – НЕНЬКА

Яскраво сяє сонце по діброві,
Тихенько струмочок тече,
А пісня, як диво калинове –
Жила, живе й ніколи не згаса.

В одне лиш місце всі ведуть стежини,
Одна Вона – і завжди розквітає:
Піснями ллються золотії луки,
Хто це почув – навік запам'ятає -

Це Україна ! Й пісня золотає
Усіх до серця пригортає,
І пестить, наче рідна мати –
Її не можна забувати.

ДЕ ЖИВЕ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ ?

Де живе майбутнє України ?
Може десь у небі чи блакиті,
Може десь у хмарках чи лісах,
Може у маленьких квіточках ?

Може десь сховалася за сонцем,
Може у матусиній долоньці,
Може за світами, за морями,
Може вже й за синіми очами ?

Може у садочку при калині,
Може на листочку у краплині,
Де майбутнє, де його шукати ?
В татовому серці чи в душі в солдата ?

Може у війні?
Та ні !
Треба миру й злагоди чекати –
І тоді ми будем процвітати !

ЗОРЯНИЙ ЧАС

Коли прийде твій час ?
Коли зворушить нас
Твоя буремна сила,
Що вроду спопелила.
Коли настане день,
Що возвеличить вже
Твою буремну ніч ?
Чи знаєш, ти Вкраїно!
Співуча моя країно,
Що дні свої втрачаєш,
Своє майбутнє чаєш ?
Невже–таки війна
Спустошила до дна
Твою буремну міць ?

Та ні ж бо не вона !
Чогось бо нам бракує,
Що все нас так плямує.
Нам би єдності, надії –
Щоб збулися усі мрії.

ДИТИНСТВО

Летить дитинство легкокриле -
Шкільні роки ці лебедині,
Моє дитинство босоноге -
Життя, воно таке коротке.

Життя моє, як та перлина:
Сьогодні я лише дитина,
А завтра - я закінчу школу,
Я пам'ятаю рідну мову.

Вірші писати буду я
Про милу пісню солов'я.
Та не забуду я дитинство,
Моє калинове намисто.

ДОЛЯ

Моя сила, моя воля
Моє щастя і добро -
Все що є у мене – доля -
Україною дано.
Моя мати – Україна.
У мене ти – одна єдина.
Ти взяла мене за руку,
Й за собою крок за кроком
До добра мене вела.
Стежка щира, жовто-синя
Моя доля, наче скриня,

Повна загадок вона.
Із народження я знаю,
Українкою зростаю.
Довго-довго я чекала,
І тепер цей день настав.
Моя мила Україна,
Наче квітка біла-біла
Вивела мене на двір
«Твоя доля - я, повір !»

УКРАЇНЦІ

Всі ми діти України,
Є в нас радісні години:
В полі косять косарі,
До нас їдуть козаки,
Коло хати їх стрічають,
Хлібом-сіллю пригощають.
Діти скачуть крізь вогонь,
Сина два і дочок троє.
Тут калина і верба
Ангели летять сюда,
Кожного оберігають,
Кожному допомагають.

Я - УКРАЇНЕЦЬ

В Україні народився,
В Україні я живу,
В Україні я зростаю
Рідну мову бережу.

В українським домі ріднім,
На подвір'ї теплім й милім
Я живу кожного дня:
З вечора і до рання.

Захищаю Україну,
Рідну мову бережу.
Про батьків я пам'ятаю,
Й друзями я дорожу.

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Край дороги, в саду Бога
Гарна квітка зацвіла,
Вкрилася ранковим цвітом,
І голівку підняла.

На стебельці, на найнижчим
Синя квітка зацвіла,
А в середині зернятко -
Жовте ніжно вигляда.

Бог всміхнувся, озирнувся,
І промовив мужньо:
«Нарікаю Я цю квітку
Україна - дружня!»

РІДНЕ СЛОВО

А у світі є країна
Небо синє-синє,
Сонце сяє, а у полі
Ніжний вітер віє.

Солдату погано дуже
Іти на чужину,
Колоску весело й добре
Вирости в долині.

Ця країна - Україна,
Слівце не марненьке,
Як почую рідне слово,
То бринить серденько.

ЗАЖУРЕНА УКРАЇНА

Чом ти нене, Україно, гірко зажурилась?
Чом ти спілая калино віти опустила?
Чом не чути співу з вуст твоїх зімкнутих?
Чому твої ноги в кайданки обуті?

Моя рідна доню, пташко голосиста,
Розірвані груди, де було намисто.
Градом розіп'яли моє тіло біле,
На моєму серці - вириті могили.

Там же мої діти оченьки закрили,
Мою душу разом з їхньою зарили.
Ворог злий, жорстокий не хоче здаватись,
Хоче й далі в грудях моїх копирсатись.

Ненечко, голубко, моя дорогая !
Що ж робити рідна, скажи, я благаю ?
Що зробити, мамо, як тебе потішить ?
Щоби ти всміхнулась ніжно, як раніше ?

Треба ворогів всіх - лютих, ненаситних -
Прогнати далеко, в краї непривітні,
Щоб більше ніколи дітей моїх любих
Вони не чіпали, бо матимуть згубу.

Щоб знову повсюди дітки усміхались,
З голоду не пухли, а весело грались.
Отоді погояться усі мої рани,
І в моєму серці знов весна настане !

ВКРАЇНСЬКЕ МАЙБУТНЄ

Літа прийдешні пролітають,
Проходить час - життя біжить,
А ми в майбутнє поглядаєм-
Квапливо в світле майбуття.

Ми бачимо: загарбник лютий
Розбитий вже давним-давно –
І шляхи стеляться добром,
І Україна не в кайданах.

Пишається вона у світі:
На калиновім верховітті
Сидить вона у пишних шатах
І шиє щиро рушника.

Весна – пора любові й миру,
І щастя прийде скоро знов.
В майбутнє світле щиро вірю!
Понад усе люблю народ.